

[Niels Ravn.]

det jo ikke ligefrem tilgangen til erhvervet, og det animerer ikke de unge til at blive ved et sådant erhverv. Vi har derfor samtidig med, at vi har været nødt til at sige tingene, som de var, måske været med til at afskrække en del fra at blive ved landbruget, og måske nogle af de mest kvalificerede. Det er beklageligt, men jeg har gerne lige villet slå fast, at jeg er bange for, at sådan hænger det sammen.

Når der i dag, som ministeren sagde, er lidt mere optimisme ude i landbrugskredse, skyldes det to ting. For det første det glædelige, at vi gennem det sidste års tid har haft lidt bedre priser på landbrugets eksportvarer end i den forudgående periode. For det andet de forventninger, der i landbrugskredse stilles til en eventuel tilslutning til fællesmarkedet. Det er ligetil. Jeg vil ikke fratage landbruget denne optimisme, men når vi skal være oprigtige, mener jeg alligevel, vi skylder at sige, at den tro, at en tilslutning til fællesmarkedet i sig selv vil give landbruget paradisiske tilstande, ikke holder. Jeg tror, afsætningsmulighederne vil blive bedre, også til bedre priser, men der vil fortsat være store problemer. Vi ser netop i disse dage, hvordan man i fællesmarkedet ligefrem taler om landbrugskrise og fastslår, at priserne på landbrugets produkter igennem en 3 års periode har været fastlåst, medens hele det øvrige prisniveau har været inde i en ret kraftig stigning. Jeg siger dette for at understrege, at tilslutningen ikke må være nogen sovepude for os, men at vi må fortsætte med bestræbelserne til gavn for landbruget, uanset hvornår og på hvilke vilkår vi bliver medlem af fællesmarkedet. Landbrugets problemer vil bestå alligevel, og derfor kan vi lige så godt indstille os på at løse dem nu i den sidste del af ventetiden.

Det er rigtigt, som det er nævnt, at landbruget igennem de sidste 10 år har mistet 56.000 brug og en meget stor part af sin medarbejderstab. På trods heraf har landbruget kunnet opretholde en stor og for samfundet livsvigtig produktion. Når dette har kunnet ske, er det vel udtryk for, at den lovgivning, vi har haft gennem disse år, og som det konservative folkeparti gang på gang, når den har været fremme her i folketinget, har givet sin støtte, ikke har været så helt forfejlet endda, som man undertiden

fra visse sider vil give det udseende af. Jeg vil gerne lige understrege dette. Selv om det ikke ligefrem er landbrugsordningerne, som også andre har været inde på, der er til debat her i dag, er dette jo alligevel en væsentlig ting.

Jeg har forstået på socialdemokratiet, at det, man navnlig vil diskutere her i dag, er en reform på sammenlægningsgrænsernes område. Ja vel, der trænges til reformer, det er vi også i det konservative folkeparti enige i. Hr. Chr. Thomsen nævnte bl. a., at der f. eks. skulle tages hensyn til jordens bonitet ved sammenlægninger i fremtiden. Det er vi ikke uenige i, men det gør man jo allerede og med lovhjæmmel. Om der skal gives udvidede muligheder, kan vi snakke om. Men jeg vil altså gerne pege på, at muligheden i dag er til stede, og det praktiseres da også sådan, at vi på de magre egne går med til arealsammenlægninger af en størrelse, som ikke var tænkelig på den fede jord.

Med hensyn til den ringe jords overgang til rekreative formål kan vi sikkert heller ikke blive uenige. Det er måske måden, det skal ske på, der gør, at vi ikke er helt enige. Jeg mener, at vi via landbrugslovgivningen naturligvis skal afgøre, om jord fortsat er dyrkningseget, eller om det er rimeligt, at den overgår til rekreative formål. Men når det er sket, mener jeg, at landbrugslovgivningens indflydelse på udviklingen i og for sig må høre op, så må det gå over til andre organer. Vi har fået nye planlægningslove, vi har fået nye fredningslove; der er masser af anledning til diskussion om, hvor disse ting rettelig hører hjemme. Jeg mener kun, at det er den rent jordbrugsmæssige side af sagen, vi skal ordne med hjemmel i landbrugslovgivningen.

Jordfordelingen trænger også til reform. Den er for så vidt allerede i gang under den bestående lovgivning. Der er allerede etableret et samarbejde imellem jordfordelingskommissionerne og ekspropriationskommissionerne i de to områder af landet, et samarbejde, der, så vidt jeg er orienteret, stort set fungerer tilfredsstillende. Men at vi skal videre ad den vej, og at der også her trænges til en reform, kan vi ikke blive uenige om. Jeg tror også, landbrugsministeren er indstillet på, at den bør komme. Det fremgik i øvrigt af redegørelsen, at man arbejder med disse ting.